

Esén:

Prisanjala je jesen . . .

*Prisanjala je jesen,
spremenila je liste
v suho zlató,
ki pada na zemljó — — —*

*V jesensko drevó,
tiho zasanjano,
veje pokoj duše moje,
po spomladi žalujoče:
ah, kako sem te ljubila proče!*

*Kam ste deli zdaj, otroci, zmaje,
kam balončke,
kam žoge pisane?
Kam poslal je Gospod metuljčke-citrončke,
vaše prijateljčke?
Zrem v zapuščene gaje,
ne pozdravljajo me več drevesa smehljaje,
poslavljajo se, poslavljajo
in jaz jih imam še raje — — —
Ob gaju pa podlesek vijoličasto žari,
cvetka v spokorni haljici.
A kmalu tudi podleska več ne bo,
nebo bo pepelnasto rumenkasto,
črna zemlja sprejela bo vase,
kar je nekoč biló cvetno —
in jaz sem pustil na Krasu žioljenje mladó,
zdaj sanjam spomladne, davne čase.*

